

Mutlu Yaşanmışlığın Denemesi

Bünyamin ZİLE

Tembel bir esnaf gibi yaşamın kıyısında durmuş hayat serüvenimi seyrediyorum. Hayatın tam içerisindeyim oysa biliyorum; Peki kıyısında nasıl duruyorum, hiçbir fikrim yok doğrusu. Kim bilir belki de sokaktan geçen insanları seyrederken bu fikre kapılıyorum. Ya da kendi hayatımı seyrederken kaprisli bir kış günü tipiye yakalanan bir “Yılkı atı” gibi yaşamın kıyısına sürükleniyorum.

An be an yaşadığım şu zamanı nasıl da cömertçe harcıyorum. Hani “Vakit nakittir” diye bir söz var ya işte o söz sadece zamanın paraya çevrilmesi için söylenmemiş olsa gerek; zamanın harcanmasında da tam yerine oturuyor. Harcadığımız zaman da nakit para gibi akışkan, elde tutulması çok zor değil mi? Stokta biriktiremiyor, çok değerli şeylerini verse de fazlasını alamıyor insan. Zaman zengini de olamıyoruz. Çok çalışan bir bilim adamı, bir sanatçı, bir düşünür hükmediyor belki de bu “Köle biçimli sultan’a” kim bilir?

Atalarımın borç alamadığım zamanı, henüz cennet bahçesinin en güzel kuşları olan torunlarım da cimri bir tüccar gibi ödünç vermiyor bana! Atalarımın, torunlarımın vermediğini başkasından nasıl isterim?

Babasından kalan mirası har vurup harman savuran bir miras yedi gibi

nasil da harcıyorum zamanımı bir bilseniz. Zamanın da beni hiç acımadan hızla harcadığının farkına bile varmadan; geçip gidiyor günler doludizgin!..

Ne geçmişimi düşünüp dersler alıyorum, ne de geleceğimi düşünüp planlar yapıyorum. Sadece harcıyorum. Harcamak bana büyük zevk veriyor üstelik. Zaman öyle bir nakit ki harca harca bitmiyor. Sonu olmayan bir servet sanki. Yüce Allah’ın yarattığı bütün canlılara bahsettiği bir ihsanı şahane...

Hani insan yaşadığı anı iyi değerlendirmeli diyorum ya; insan geleceğinin yolunu yaşadığı anı değerlendirmekle çizer diyorum ya; mutluluğun anahtarı anı iyi yaşamakta saklıdır diyorum ya; tarihe kayıt düşen büyük insanlar yaşadığı anı iyi değerlendiren insanlardır diyorum ya; bunların hepsi doğru elbette...

Sadece aklıyla hareket edebilse insan; doğruları ne de güzel buluyor. Doğruları bulmak mutlu eder mi insanı? Acaba diyorum sadece aklıyla hareket edebilen kaç insan vardır yeryüzünde? Yine acaba diyorum bu doğrular sadece akıl ile mi bulunur? Sonra bulunan bu doğrular başkalarının yanlışları olur mu? Benim doğrularıyla başkalarının doğruları neden bir yerde çakışmıyor çoğu zaman?

Bir de duygular giriyor işin içine; insanı alıp götürüyor başka yerlere...

Duyularım beni bilinmez ufukların karanlığında görünmez hülyaların peşinden dolu dizgin sürüklerken aklım, mantığımı nerelere gider? Neden müdahale edip, “Hele dur bir dakika, ne yapıyorsun sen?” diye sormaz akıl. Sorsa bile neden dinlemez bu gönül? Neden rastgele harcarım yaşadığım anı çoğu zaman? Duyularım aklımı esir mi alır, böyle zamanlarımda? Duyular mutluluğa erdirmez mi insanı? Çıkmaz yola mı sürükler çoğu zaman?

*Duygularım beni
bilinmez ufukların
karanlığında görünmez
hülyaların peşinden
dolu dizgin sürüklerken
aklım, mantığım
nerelere gider? Neden
müdahale edip, "Hele
dur bir dakika, ne
yapıyorsun sen?" diye
sormaz akıl.*

Evet, her insan gibi duygularım var benim.

Marcus Aurelius: "Mutlu yaşam ne zenginlikte, ne şöhrette, ne bedensel hazlarda, ne de başka bir yerdedir. Onu nerede mi bulacaksın" diye sorar kendisine, sonra da cevabını yine kendisi verir; "Sadece insan, doğasının gerektirdiğini yapmakta." insanın doğasının gerektirdiğini yapmak, zamanın doğru kullanımını gerektirir elbet. Aynı zamanda aklın rasyonel kullanımını da içerir. Aurelius "Peki nasıl bulacaksın?" diye bir soru daha sorar kendine "Güdülerini ve eylemlerini yöneten sağlam

ilkelere sahip olarak." Bu ilkelere duygu yoğunluğu yaşayan bir insan sahip olamaz elbette; sahip olsa bile yaşamının her anına uygulayamaz bilirim. Yine rasyonel bir akıl ister zamanı doğru kullanmak için.

Yaşadıklarım: bazen damağımda tat olur, bazense dimağımda bir anı; bazen gözlerimde biriken renk cümbüşü olur, gökkuşağı çıkarıverir karşıma; bazense dudaklarımda bir türkü; bazen ellerimden uçuveren bir sabun köpüğü; tıpkı harca harca tükenmeyen zaman gibi...

Böyle zamanlarımda bazen, mutluluğum yuvadan uçan bir yavru kuş

gibi uçup gider? Sonra kaygılar, kuş-kular başlar? Kaygılarım ve kuşkularım üzüntüyü mü doğurur? Bilemedim, bilinmez, belki de...

Zamanın da bir sonu var elbet. O son geldiğinde yapılır muhasebesi belki de...

Belki de hiç yapılmaz, kim bilir?

Bütün canlılar aynı ölçüde harcıyor zamanı bilirim. Ama her canlı benim yaşadığım mutluluğu, kuşkuyu, kaygıyı aynı yaşamaz, onu da bilirim!

Bazen aklımla yaşarım zamanı, bazen de duygularımla...

Son anı yaşadığımda Azrail'e gülümseyerek selam verebilirim eğer! Gözlerimin içi gülse...

Belki de o zaman yazılır mutlu yaşanmışlığın en güzel "denemesi" kim bilir?